

девојката да бе отстапила от никейците? Може би бащиното му око да не бе прозряло достатъчно?

Елена простена:

- А кой ще гледа Тамара? Кой ще бди над Калиман? А тебе? Как ще те оставя сега тук сам?

Царят въздъхна. Усмихна се тъжно.

- Тази ли причина само те задържа тук?

След това се извърна. Той оставаше сам. Нима имаше право да задържи тази цъфтяща младост, за да замести с грижите на сестрата - майката, която никой не може да замести? Не. Никога той нямаше да приеме жертвата на Елена. Тя трябваше да отиде по своя път, да създаде свой дом. За сираците щеше да се грижи той сам.

Погледът му се помъчи да обгърне околоръст неизгледаните простори на ширната империя, опряна връз трите морета.

Ала сърцето му бе празно.

Великото царство процъфтяваше и крепнеше в своя неспирен мирен труд. Всичките му друмове бяха почернели от пътуващи търговци, които разнасяха стоните между юга и севера, между изтока и запада. Клерът учеше хората на четмо и писмо, на благочестие и християнски добродетели. Севастите отдаваха правдини с твърда и справедлива ръка. Войводите бдяха за сигурността на пътищата. Кастрофилаците градяха и подсилваха проходи и крепости. Защото само силната държава не съблазняваше врага. Щастие и благополучие изстръгваше от гърлото на безбройните Асенови поданици - песни на благодарност и доволство.

Само този, който бе създал това царство на доволство, той не бе щастлив.

- - -

Цяла зима Иоан Асен прекара в тежка, непреодолима скръб. Всеки ден мъката му ставаше все по-остра, по-болезнена. Страшна рана бе поразила душата му и сега тя бавно изцериаваше, зарастава-